

Onder het water golft een donkere vorm, steeds dichterbij het strand. Je weet voor negenennegentig procent zeker dat het gewoon zeewier is dat op de stroming meedrijft... maar wat als het toch niet zo is? Wat als het zo'n grote zoutwaterkrokodil is waarvoor Harrison je heeft gewaarschuwd?

Je tuurt langs het strand. Je ziet kapotte schelpen, dode kwallen en een vormeloze berg die misschien ooit een waanzinnig zandkasteel is geweest, maar geen mensen. Niemand om advies te vragen. Niemand die hulp kan inschakelen als er iets met je gebeurt. En je hebt ook tegen niemand gezegd dat je ging surfen, wat opeens een vergissing lijkt.

Misschien kun je beter niet het water in gaan. Je kunt ook gewoon met je surfplank terug naar het kampeerterrein lopen. Harrison, die de leiding heeft over het kamp, heeft over niet al te lange tijd het eten klaar.

Op dat moment zie je de speedboot.

Van een afstandje ziet hij er hightech uit. Als hij echter met sputterende motor dichterbij de kust komt, waarbij

hij een wit schuimspoor in de donkergrijze oceaan achterlaat, worden er diepe groeven in de van koolstofvezel gemaakte romp zichtbaar. Achter de boot hangen wolken zwarte rook in de lucht. Een spoor gelekte olie strekt zich tot aan de horizon uit.

De vrouw aan boord zwaait naar je met een gehandschoende hand. Ze heeft een rugzak om en draagt een zwart pak met overal van die dikke beschermkussens, als een ijshockeyspeler. Het pak is te groot voor haar. Misschien heeft ze het van iemand geleend.

‘Hé!’ schreeuwt ze. ‘Jij daar!’

Je speurt links en rechts het strand af. Er is nog steeds niemand. Ze heeft het tegen jou.

‘Ik doe je heus niets,’ roept de vrouw.

Je doet een stap achteruit. Totdat ze dat zei, was nooit in je opgekomen dat ze misschien gevaarlijk zou kunnen zijn.

De speedboot is bijna bij de kust.

‘Wat wilt u?’ vraag je.

De vrouw gooit een vierkant anker overboord en klimt uit de boot. Haar broekspijp is gescheurd. De huid eronder is roze en zit vol blaren, alsof ze zich heeft gebrand. Ze waadt door het ondiepe water naar je toe. Nat, krullend haar valt over haar schouders. ‘Heb je een telefoon?’ informeert ze.

‘Nee.’ Je gebaart naar je wetsuit, waar geen zakken in zitten.

Ze zucht geërgerd. ‘Ben je soms een van de kinderen van het surfkamp bij Karina Bay?’

Je knikt.

‘Hoe heet je?’

Is je antwoord: ‘Ik ben Seth Ansari,’ ga dan naar pagina 90.

Is je antwoord: ‘Ik heet Leah, wat wilt u?’ ga dan naar pagina 124.

Je spurt het bos in. Eerst is het net alsof je over een dalende roltrap naar boven probeert te lopen. Je blijft maar struikelen. Maar al snel herstellen je benen van de gevolgen van het verdovingsapparaatje en ren je op volle snelheid.

Harrison is een gevaarlijke misdadiger. Hij heeft je vrienden echter naar het uitkijkpunt gestuurd en was van plan ze daarheen te volgen, wat waarschijnlijk betekent dat dat op veilige afstand van de bom ligt. Je moet opschieten; de explosie kan dit gedeelte van het bos elk moment in een aswolk doen veranderen.

Terwijl je dieper het bos in vlucht, hoor je iets. Heel ver weg, een regelmatig *woesj-woesj*. Je blijft even staan en doet je best om het geluid van je hijgende ademhaling en bonkende hart te onderscheiden.

Het is een helikopter. Die dichterbij komt.

Je speurt de lucht af. Misschien is het de politie en ben je gered. Maar het kunnen ook de mensen zijn die de bom hebben geplaatst en nu maken dat ze wegkomen. Zij willen natuurlijk geen getuigen. Als ze jou zien, is

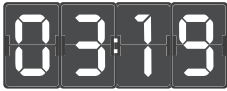
Harrison nog wel de minste van je problemen.

Misschien zullen ze je door de takken en bladeren heen zien. Misschien ook niet. Moet je proberen de aandacht te trekken... of juist niet?

Klim je in de dichtstbijzijnde boom en probeer je de aandacht van de helikopter te trekken, ga dan naar de volgende pagina.

Verstop je je in de bosjes, ga dan naar pagina 104.

Als een hagedis schiet je de boom in. Door de adrenaline weet je bijna onzichtbare houvastpunten voor je handen en voeten te vinden. Je merkt je pijnlijke schouder en bovenbenen nauwelijks op terwijl je van de ene tak op de andere klimt; twijgjes krassen in je gezicht en de schors prikt in je handpalmen.

Al snel kun je je hoofd door het bladerdek heen steken. Door de al donker wordende blauwe lucht zie je de helikopter naderen, als een silhouet tegen de ondergaande zon. Je hebt nog nooit een luchtvaartuig zoals dit van zo dichtbij gezien. Het is witgeschilderd, met enorme ski's om op te landen en twee rotors. De merktekens op de zijanten zijn te ver weg om ze te kunnen lezen.

‘Hé!’ schreeuw je, zwaaiend met je armen. ‘Hier!’

Door het kabaal van de wervelende wieken kunnen ze je natuurlijk nooit horen, en je ziet ook geen teken dat ze je hebben opgemerkt. De helikopter komt dichterbij; de wind van de rotorbladen blaast je bijna omver.

Terwijl je jezelf op de tak in evenwicht houdt, dwing je

jezelf je handen in de lucht te houden. ‘Hé!’ roep je opnieuw. ‘Wacht!’

Uit de open zijkant van de naderende helikopter rolt een touwladder omlaag. Ze hebben je opgemerkt, wie ze ook zijn.

Je strekt je armen uit. De laagste sport van de ladder zwaait langs, bijna buiten bereik. Met één hand weet je hem nog net te pakken.

Hangend aan de ladder slinger je de bomen uit, de lucht in. Je had gedacht dat de helikopter langzamer zou gaan vliegen zodat je erin kon klimmen, maar ze lijken haast te hebben. Je kunt niet veel anders doen dan je vastklampen.

BOEM!

Onder je ontploft het bos. Bomen en kluiten aarde schieten de lucht in. Je dacht dat de helikopter herrie maakte, maar dat is niets vergeleken hiermee. Een hagelstorm van steentjes bekogelt je rug terwijl een vlaag hete lucht je opzijduwt. Je zwaait onder de helikopter langs, terwijl je je uit alle macht aan de touwladder vastklampt. De grond is ontzettend ver weg. Als je valt, ben je dood.

Alle brokstukken vallen neer in een rokende krater op de plek waar ooit het bos stond. Het ziet eruit als een vulkaankrater. Je oren tuiten.

Opeens schiet de touwladder met een ruk naar boven, zodat je bijna valt. Iemand hijst je de helikopter in.

Terwijl je met ladder en al omhoog wordt getrokken, klem je je nog steviger beet. Als je bijna bij de open deur bent, steekt een man een hand naar je uit. Hij is gekleed alsof hij verwacht dat hij door een troep wilde honden zal worden aangevallen. De bescherming om zijn armen is zo dik dat hij zijn ellebogen nauwelijks kan buigen. Voor zijn gezicht zit een vizier van perspex.

‘Pak mijn hand,’ brult hij.

Hij is niet gekleed als een agent. Maar wat kun je anders?

Je grijpt zijn uitgestrekte handschoen en hij hijst je de helikopter in. Tot je opluchting zie je vier andere mensen in de helikopter, sommigen in politie-uniform.

Agent Stacey is er ook bij. ‘Zo te zien hoef je de bom niet meer onschadelijk te maken, Gary,’ merkt ze op.

De vent in het beschermende pak glimlacht grimmig. ‘Kennelijk niet, nee.’

‘U bent ontsnapt,’ zeg je.

Stacey knikt. ‘Die twee gorilla’s waren niet al te snugger.’ Ze zet je op een bankje neer en klikt je riem vast. ‘Je vrienden zullen blij zijn je te zien. Ze wachten op je bij het uitkijkpunt.’

Je laat je hoofd tegen het rubberen kussen zakken en sluit je ogen.

De helikopter keert en vliegt in de vallende avond met veel kabaal terug naar het uitkijkpunt.

00:00

Je hebt het overleefd! Er zijn nog twaalf manieren om aan het gevaar te ontsnappen – probeer ze allemaal te vinden.

Je steekt je voet in het water en spettert ermee. ‘Hé!’ schreeuw je. ‘Lelijkerd. Hier!’

De krokodil trekt zich niks van je aan en zwemt nog steeds naar Harrison toe. Het beest opent zijn enorme bek zodat zijn gespierde tong zichtbaar wordt. Door de punten op zijn rug ziet hij eruit als een verbrande schuimtaart.

Je springt in het water, dat tot aan je middel komt. Eén voet zakt weg in de modder van de rivierbedding. De andere landt op een platte steen. Nog steeds negeert de krokodil je...

... totdat je bukt, de steen van de bodem pakt en naar het gele oog van het dier smijt. Nu heb je zijn volledige aandacht. De krokodil draait zich razendsnel naar je om, sissend als een gifslang.

Je krabbelt het water weer uit en klautert terug op de stapstenen. Met zwiepende staart schiet de krokodil als een losgeslagen speedboot door het water, recht op je af. Je hebt Harrisons leven gered, maar hoe zit het nu met dat van jou?

Je springt van de ene steen op de andere. Ze zijn glad. Eén misstap en je dondert zo het water in, maar je durft niet langzamer te gaan.

Eindelijk ben je aan de overkant. Je staat op het droge, waar jij in het voordeel bent...

Dat dacht je tenminste. Terwijl je het bos in rent, hoor je de krokodil uit het water klimmen. Hij kruipt of glibbert niet naar je toe, maar galoppeert gewoon. Je hoort zijn poten op de grond dreunen.

Dat beest kan ongelooflijk hard rennen. Veel sneller dan jij. De kans dat je hem voorblijft, is nul.

Misschien kun je sneller manoeuvreren dan hij. Misschien kan hij niet zo snel van richting veranderen; je zou kunnen proberen weg te duiken als hij aanvalt. Of misschien moet je in een boom klimmen. Krokodillen kunnen toch niet in bomen klimmen, of wel?

Zet je koers naar de dichtstbijzijnde boom, ga dan naar pagina 122.

Draai je je om naar de krokodil zodat je weg kunt springen zodra hij aanvalt, ga dan naar pagina 119.

